

ERIK TABERY

Zuzana Čaputová

Nestratiť sa
sama sebe

ROZHOVOR
ŠÉFREDAKTORA
TÝŽDENNÍKA RESPEKT
S PREZIDENTKOU

N

ERIK TABERY

Zuzana Čaputová

Nestratiť sa
sama sebe

ROZHOVOR

ŠÉFREDAKTORA

TÝŽDENNÍKA RESPEKT

S PREZIDENTKOU

Autori: © Erik Tabery, Zuzana Čaputová, 2024

Vydal: © N Press, s. r. o., v roku 2024 ako svoju 123. publikáciu

Vydanie prvé

ISBN 978-80-8230-265-6

Obsah

Ďakujem, že ste	9
Podme viesť čo najotvorenejší rozhovor	11
Zvolenie	15
Zrodenie političky	23
Idem do toho	29
Vražda Jána Kuciaka a Marty Kušnírovej	35
Začiatky v úrade	45
Súkromie	63
Ženy v politike	79
Vražda v Teplárni	89
Objekt nenávisťi	107
Vojna na Ukrajine	113
Česi	133
Prezidenti a historické krivdy	147
Slovensko pred parlamentnými voľbami 2023	153
Úvahy o kandidatúre	161
Druhýkrát už nie	169
Robert Fico sa vracia k moci	173
Rokovania s Robertom Ficom	181
Deštrukcia štátu	195
Pellegrini prezidentom	201
Hľadanie nádeje	209
Bilancovanie a čakanie na zázrak	219

Ďakujem, že ste

Ponuky urobiť knihu rozhovorov som najskôr odmietala. Veď som ešte vo funkcii a na dobrú reflexiu treba odstup a nadhľad nad sebou a udalosťami. Keď ma oslovil Erik Tabery, mala som nacvičenú túto odpoveď, že možno a potom. Zároveň som však mala so spoločným rozhovorom dobrú skúsenosť a, samozrejme, som ho poznala ako skvelého žurnalistu. Tak sme to skúsili, neprestali a výsledkom nášho rozprávania je táto kniha. Je hotová, posledné, čo píšem, je tento úvod, cestou na moju rozlúčkovú návštevu Ukrajiny.

Týmito cestami a touto knihou sa symbolicky uzatvára mimoriadne obdobie môjho života. Previedol ma ním svojimi otázkami, a to aj takými miestami môjho mentálneho sveta, kam by som sa možno sama nevybrala. Vďaka tomu som si mohla pospomínať na mnoho vzácných ľudí, udalostí a okolností, ktoré ich sprevádzali, a tým ich pre čitateľov oživiť alebo dovysvetliť veci, ktoré nemali byť prečo známe v čase, keď sa diali. Vďaka atmosfére prirodzenej dôvery vznikol zrejme najúprimnejší a najotvorenejší rozhovor zo všetkých, ktoré som poskytla. Azda pomôže bližšiemu porozumeniu niektorých súvislostí, motivácií či pocitov, ktorým čelí človek vo vysokej politickej pozícii. A to v časoch kumulovaných kríz, ktoré žijeme.

Chcela by som sa preto poďakovať Erikovi Taberymu za inšpirujúce rozhovory. Mojim blízkym, Lejke, Emke a Jurajovi za dôveru, podporu, trpezlivosť a chápanosť. Mojej mamine, otcovi, bratovi Danielovi, Lucii a celej rodine. V neposlednom rade môjmu tímu, bez ich invencie, odbornosti, odhodlania by nebolo možné urobiť vo funkcii to, čo sa podarilo. A teda mojim poradcom a najbližším spolupracovníkom Vladovi Talianovi, Jane Kobzovej, Jarke Lajčákovovej, Olge Gyárfášovej, Michalovi Novotovi, Norovi Kurilovi, Radovi Palovi, Mariánovi Gibovi, Metodovi Špačekovi, Martinovi Strižincovi, Jožkovi Matejovi, Ivanovi Miklošovi, Lucii Popadičovej, Petre

Stolárikovej, Frencienovi Bauerovi, Veronike Gulášovej, Martinovi Burgrovi, Petrovi Bátorovi, Petrovi Kubinovi, Mariánovi Leškovi, Romanovi Rothovi, mojim priateľom a priateľkám a mnohým ďalším. Ďakujem, že ste.

Knihu by som chcela venovať všetkým vám, ktorí tam, kde vás život zasadil, naplňate ho hĺbkou, rešpektom a pozornosťou k druhým. A osobitne by som ju chcela venovať mladým ženám (v akomkoľvek veku). Kráčala som v stopách, ktoré predom mnou urobilo mnoho iných žien v histórii a ktoré išli nevyšliapanou cestou. Takou, aká čaká na mnohé z vás, a nepochybujem, že uspejete.

Zuzana Čaputová

Pod'me viesť čo najotvorenejší rozhovor

Nápad na vznik tejto knihy som prvýkrát dostal v novembri roku 2020, keď som so slovenskou prezidentkou Zuzanou Čaputovou viedol rozhovor pre môj domovský týždenník Respekt. Dôvod bol prekvapivo jednoduchý, zaujalo ma, že sa úprimne snaží odpovedať na otázky a ne-naskakuje hneď do obľúbených fráz. A predovšetkým – mala čo povedať.

V tom čase bola v úrade rok a pár mesiacov, tak som si hovoril, že to je na knihu príliš skoro a zrejme by ani nesúhlasila. K nápadu som sa vrátil po našej spoločnej debata, ktorú som moderoval v Národnom divadle v Brne na jar roku 2022. Od začiatku ruskej vojny proti Ukrajine uplynuli len tri mesiace, takže bola zvýšená bezpečnostná ochrana. Po divadle pobehovala ochranka, psi kontrolovali sedadlá aj zákulisie, či tam nie je výbušnina, nemohli sme pre prezidentku pripraviť karafu s vodou, pretože jej ju mohla priniesť a následne strážiť výhradne ochranná služba.

Potom prišla Zuzana Čaputová, sprevádzaná spolupracovníkmi, zástupcami slovenskej ambasády v Česku a ďalšou ochrankou. Pri pohľade na ten zhon mi vtedy paradoxne došlo, že to musí byť veľmi osamelá práca. Nepochybne sa v nej človek môže stratiť sám sebe, podľahnúť pokušeniu, že všetka tá pozornosť je dôkazom vlastnej výnimočnosti.

Preto som sa na tú osamelosť spýtal aj počas debaty a prezidentka odpovedala: „Mnohokrát áno. Je to daň za nezávislosť, ktorú mám.“ Vnímal som, ako plné divadlo sústredene počúva. Vtedy som povedal, že ja i diváci by sme radi vedeli viac. Ako to vlastne v úlohe hlavy štátu vyzerá? Knižný rozhovor by mohol byť dobrou príležitosťou poodhrnúť oponu politiky.

Novinárčine sa venujem už takmer tridsať rokov a čím dlhšie sledujem a píšem o politike, tým silnejší mám pocit, že verejnosť by mala lepšie rozumieť tomu, ako svet správy vecí verejných funguje.

A nemyslím tým len, ako prebieha legislatívny proces, kto má aké právomoci a podobne. Za tie tri dekády sa priamo predou mnou vystriedali desiatky politikov, niektorí boli hochštapleri, iní korupčníci, ale mnohí z nich boli slušní, pracovití ľudia, ktorí robili, čo mohli. Mnohokrát presadili dobré veci, inokedy narazili na hranice svojich schopností, uzavretosť systému, ľahostajnosť spoločnosti.

Politici sú obyčajní ľudia, ktorí „len“ majú dôležitú úlohu. Zdá sa mi, že často máme voči nim nespĺniteľné očakávania v tom, ako rýchlo môžu niečo zmeniť. Ale zároveň máme nízke nároky na spôsoby, akými majú naše záležitosti spravovať. Politika sa trochu posunula k trhovisku, kde sa predáva a nakupuje, namiesto toho, aby sa viedol rovnocenný dialóg medzi verejnosťou a jej volenými zástupcami.

Chcel som už dlhší čas urobiť knižný rozhovor s niekým, kto to všetko zažil a dokáže o tom rozprávať. Preto som si povedal, že skúsím osloviť slovenskú prezidentku Zuzanu Čaputovú. Skutočnosť, že išlo o političku susednej krajiny, bola pre mňa výhoda. Predsa len som vnímal väčší odstup.

Naša dohoda na začiatku znela: poďme viesť čo najotvorenejší rozhovor, je lepšie prípadne niečo z knihy ubrať, nebrzdiť sa už počas prípravy. Zároveň som spomenul, že ak by boli dodatočné zásahy príliš veľké, knihu radšej nevydáme. Je mi jasné, že pri hlave štátu sa posudzuje každé slovo, čokoľvek môže mať dosah na domácu, ale aj zahraničnú politiku. Predsa len však nemá podľa mňa cenu publikovať výpoveď, ktorá nebude úprimná. Nakoniec ale došlo zo strany prezidentky Čaputovej len k minimálnym úpravám.

Tá otvorenosť má aj svoje hranice. Všimol som si, že Zuzana Čaputová je ochotná hovoriť priamo o sebe, svojich krokoch, limitoch, pochybnostiach a chybách, ale je striedma v hodnotení druhých.

Naše diskusie trvali dva roky, stretávali sme sa nepravidelne, ako to program hlavy štátu umožňoval. Mojou snahou bolo hovoriť s ňou čo najskôr po určujúcich momentoch. Či už to bola návšteva Ukrajiny, vražda v Teplárni či vznik vlády Roberta Fica, pretože tak sú postrehy najautentickejšie a najpresnejšie. Tam, kde som to

považoval za dôležité, spomínam, kedy presne sa náš rozhovor uskutočnil. Nechávam tak v knihe aj otázky týkajúce sa jej uvažovania, či bude znovu kandidovať, i keď rozhodnutie už poznáme. Je to podľa mňa zaujímavé svedectvo o vývoji jej úvah.

Témy, o ktorých sme sa rozprávali, som vyberal ja. Prečo to spomínam? Hoci kniha umožňuje väčší priestor pre rozhovor ako rovnaký žáner v časopise či novinách, stále je to len výsek reality. Ja som volil otázky, ja som krátil odpovede. Pokiaľ teda niekto bude mať pocit, že je zvláštne, že prezidentka nehovorí o niečom inom, tak je to preto, lebo smer rozhovoru som určoval ja. Naše posledné rozprávanie sa uskutočnilo 26. apríla 2024.

Nepochybujem, že najmä slovenským kolegom sa môže zdať, že som sa mal viac pýtať na konkrétne kauzy tamojšej politiky, ale mňa viac zaujímal človek v politike ako kronika diania. Aké je dostať veľkú zodpovednosť v rozbúrenej spoločnosti, s mladými dcérami, ktoré musí sprevádzať ochranka, v čase zúriacej vojny na Ukrajine, s ktorou Slovensko susedí. A predovšetkým, aké je byť ženou vo svete, ktorému zatiaľ stále dominujú muži. Rozhovor som sa snažil viesť tak, aby to bolo zaujímavé čítanie nielen pre slovenských, ale aj pre českých, prípadne iných čitateľov a čitateľky. Je len na nich, aby posúdili, či to funguje. Verím, že áno.

Zároveň by som sa rád poďakoval niekoľkým ľuďom. Prezidentke Zuzane Čaputovej za čas, ktorý mi venovala, kolegom z redakcie Respektu Michalovi Ischiov, Pavlovi Volčíkovi a Radke Fuksovej za pomoc a podporu, Milanovi Jarošovi za fotografie a Lászlovi Szigetimu za veľmi dôležité pripomienky. Ďalej ďakujem Hane Vařákovéj za českú jazykovú redakciu a Terézii Zhaňáčovej a Monike Kompaníkovej za slovenskú. Pripomienky všetkých troch spolupracovníčok omnoho prekročili popis ich práce. A v neposlednom rade ďakujem svojej žene Paulíne.

Túto knihu by som rád venoval všetkým svojim kolegyniam a vôbec ženám, ktoré vstupujú do verejného priestoru s dobrými úmyslami, aj keď tam na ne väčšinou čaká temná strana moci.

Erik Tabery

Zvolenie

Spomeniete si na prvý moment, keď ste sa dozvedeli, že ste sa stali hlavou štátu?

Pamätám si to veľmi presne, bola to, samozrejme, volebná noc, bola som v zákulisí budovy, kde sme mali štáb, a v minúte Denníka N v mobile mi nabehlo, že prezidentkou Slovenskej republiky sa stala Zuzana Čaputová. Lutujem, že som si neurobila printscreen, aby som mala fotografiu uloženú. Pamätám sa, že to nebolo nič také ako: super, vyhrala som súťaž o prezidentské kreslo. Skôr som hneď pocítila silný tlak očakávania a zodpovednosti. Bolo to niečo ako: fuu, tak sa to naozaj stalo.

Niekdajší britský premiér Tony Blair v memoároch napísal, že keď vyhral parlamentné voľby, tak mu došlo, že už je to tu. Teraz prichádza zodpovednosť. A zrazu to naňho doľahlo. Mali ste podobný moment tiež?

Možno tu budem musieť ponúknuť trochu dlhšiu odpoveď. Pretože vtedy som zažívala obdobie, ktoré pre mňa bolo veľmi ťažké, náročné a hlboké zároveň. Mala som zhruba dva mesiace medzi voľbami a nástupom do úradu, teda inauguráciou. Bola som rada, že konečne opadol tlak kampane. Keď vrcholila, bola pomerne nechutná, veľmi osobná, útočilo sa na mojich blízkych. Koniec kampane bol teda dobrou správou.

Ale postupne som si začala uvedomovať pocit zodpovednosti. Som pomerne racionálny človek, pracovala som v politickom prostredí, no nie ako politička. Takže to nebolo tak, že by som vstupovala do úplne nových vôd, ale nikdy som nebola v pozícii, na ktorú vás nikto nikdy nemôže celkom pripraviť. Nič nie je podobné výkonu prezidentských právomocí. Naraz na mňa dopadla možno až taká úzkosť, vnímala som ťažkú perinu zodpovednosti a možno i očakávaní, ktoré s tým boli spojené. A takto plynuli týždne a blížil

sa moment neznáma, keď nastúpim do úradu, a v tom období sa stala vec, ktorú nemôžem nespomenúť, pretože bola veľmi dôležitou súčasťou všetkého, čo sa vtedy odohrávalo, a sprievádzala ma mojím spôsobom počas celého mandátu.

Týždeň pred inauguráciou, bol to štvrtok podvečer, som išla s mojimi dcérami na vyšetrenie. Staršia dcéra na telesnej nejako zle doskočila, tak sme šli k neurologičke a vzala som aj mladšiu dcéru, pretože mávala často migrény. Prebehli vyšetrenia, staršia dcéra bola v poriadku. Mladšej dcére ale našli nádor na mozgu¹.

To som netušil, je mi to veľmi ľúto.

Je to pre mňa stále ťažká téma... Prvá správa od neurologičky bola, že nevie, či sa to dá operovať, že sa musí poradiť. Je to nádor, ale zatiaľ nevieme, aký a čo sa s tým dá robiť. Nepovedali mi to pred dcérou, tak som sa držala, aby som neplakala, snažila som sa mať úsmev na tvári, ale ona pochopila, že sa niečo deje. Viezli sme sa domov, mojím spôsobom do neznáma, čo teraz vlastne bude. Bola som pripravená, že nezložím prezidentský sľub a budem s ňou, keď to bude potrebné. Vôbec som netušila, čo sa bude diať. Čakala ma jedna obrovská zmena a do toho prišlo týždeň predtým niečo úplne iné.

Pamätám si cestu domov v aute, pretože Emka mala slzy v očiach, pýtala sa ma: Mami, čo sa deje? A ja som sa snažila... Nepovedala som jej rovno, že ide o nádor, ale tak optimisticky som jej povedala, že ešte budú nejaké vyšetrenia. Spomínam si, že pre tú šialenú vnútornú bolesť a strach, ktoré som nemohla vyjadriť, som si hlboko vrývala nechty do rúk, aby som ju cítila. Nemohla som tú bolesť naplno prežiť.

Hneď na druhý deň sme šli do nemocnice, boli tam onkológovia, neurochirurgovia, išla som tam s mojím exmanželom. Už to, že mi ráno zavolali, prídte do nemocnice, zasadlo konzílium, ma dostalo, vtedy som sa zosypala. Emka bola v škole, nikdy v živote som tak zúfalo neplakala. Prišli sme tam a prvé správy boli, že je to asi operovateľné, a zdá sa, že to netlačí na žiadnu funkciu, ako je zrak,

¹ Informácia je publikovaná so súhlasom Emy Čaputovej.

sluch a podobne. Ale že musí absolvovať rýchlo ďalšie vyšetrenia. Hneď som im povedala, že ak si to jej zdravotný stav vyžaduje, aby som bola naplno s ňou, prezidentský sľub nezložím. Nevedela som si predstaviť, že by som mala byť dvadsaťštyri hodín matkou, ktorú jej dcéra potrebuje, a súčasne byť dvadsaťštyri hodín prezidentkou. Inaugurácia mala byť o sedem dní. A oni, že zatiaľ nemám nič rušiť. A medzitým sa pripravovala inaugurácia, všetko bolo v plnom prúde.

Ďalšie vyšetrenie nález potvrdilo a vtedy jej to povedali. Mala len pätnásť a pol roka, takže to na ňu silne zapôsobilo. Celé to opisujem, pretože to bola veľká emocionálna strela do najslabšieho miesta, ktoré mám, a tým sú moje deti. Alebo presnejšie do najsilnejšieho miesta. Povedali nám, že to budú v trojmesačnom cykle kontrolovať, aby sme vedeli, či to bude rásť, expandovať, ako sa to bude vyvíjať. Či je to zhubné alebo nezhubné. Čo sa vlastne bude diať. V podstate, či moja dcéra zomrie alebo prežije... Všetko sa to tiež dialo v čase, keď môj otec čelil vážnej chorobe, a moja dobrá kamarátka podstupovala intenzívnu liečbu kvôli nádoru na mozgu, ktorému potom po roku podľahla. Všetky tieto udalosti boli intenzívnou súčasťou môjho životného príbehu vo funkcii prezidentky. A predsa musíte zostať silný, mať nádej a zvládnuť všetko, čo je potrebné.

Taká správa človeka hlboko zasiahne, môže ho úplne vykoľajiť. Ako ste to v sebe spracovali z hľadiska svojho verejného pôsobenia?

Vždy, keď sa mi deje niečo ťažké, pýtam sa sama seba, akú správu to nesie. Či mi to môže niečo dať. Uvedomila som si, že ak to má byť doporučená zásielka pre mňa, tak ju beriem, chápem. Došlo mi, že to, ako som podliehala obavám zo zodpovednosti, strachu z funkcie... to sa odrazu vzdialilo. Zbytočne som si vyrábala stres popri tom, o čo v skutočnosti ide. V istom zmysle ma to vyslobodilo.

Bol to strašný paradox, že taká emocionálna nálož, horšiu si už neviem predstaviť, okrem toho, keby sa vtedy odohralo to najhoršie,

bolo pre mňa niečím ako budíčkom. Aby som si upratala veci, nepodkopávala sama sebe nohy, normálne sa na ne postavila a opäť vedela, kde je sever.

Človek vie, aké má hodnoty, ale v tej mimoriadnej situácii ma to tak vychýlilo, že toto ma vlastne vrátilo späť. A pamätám si ten inauguračný deň, keď som mala prečítať prejav pred národom, množstvom médií, prvýkrát vo funkcii prezidentky. Keď som kráčala za zvukov piesne Aká si mi krásna, ty rodná zem moja, čítať prejav, zložiť sľub, a stála som na pódiu, pozrela som sa na všetkých prítomných a bola som pokojná, pretože som si povedala len: Emka. To bolo moje tajné heslo, o ktorom nikto nevedel, pretože keď už to na mňa malo prísť: fuu, to je veľa ľudí, len sa nepomýliť... Povedala som si jej meno a zrazu bolo jasné, na čom skutočne záleží. Bolo to paradoxné, čo sa mi stalo. Do istej miery bola tá ťažoba v inej oblasti oslobodzujúca.

Sledoval som váš inauguračný prejav a toto by mi vôbec nenapadlo.

Možno to bolo aj tým, že som si vravela: čítaj to pomalšie. Samozrejme to nebol zenový pokoj, ale to, že by som sa z tej situácie mala zblázniť, to ani náhodou. Bol to v dobrom zmysle slova ceremoniál, obrad, veľmi dôležitý, štátotvorný, ale to je všetko. Svoju kotvu som mala niekde úplne inde.

Vzhľadom na to, že to nebola verejná informácia, mohli ste sa o to s niekým podeliť, prebrať to?

Vtedy som si veľmi intenzívne písala s Tomášom Halíkom, a on to dával do takej zaujímavej paralely alebo rozmeru, pripomínal príbeh jedného pápeža, ktorý tiež, poverený dôležitou úlohou, zažil predtým katarzný okamih. Niečo ako skúšku, krst ohňom, alebo ako to nazveme. A áno, mohlo ho to definitívne zlomiť alebo ho to mohlo znovu postaviť na nohy. Tam sa začal môj paralelný príbeh výkonu funkcie prezidentky, pri ktorom som riešila tie najzákladnejšie veci.

A samozrejme, veľkou oporou mi bola a je moja rodina. Moja druhá dcéra Leuška, ktorá bola bezprostredne pri tom všetkom. Je nesmierne zodpovedná, veľmi nápomocná v mnohých, i praktických veciach. S humorom hovorím, že je to človek, ktorému by som zverila štátny rozpočet z hľadiska miery jej zodpovednosti. Neskôr môj partner Juraj, ktorý mi nielen v situácii s Emkou, ale pri všetkých ťažkých chvíľach poskytoval bezpodmienečnú podporu, ale aj radu, pretože je neuveriteľne sčítaný. Tiež moja mama, ktorá mi je zároveň priateľkou, a brat s rodinou. Hovorí sa, že rodinu si nevyberieš, ale jeho ako keby som si vybrala. Sme si všetci veľmi blízki. Neviem si ani predstaviť, že by som to všetko zvládla bez nich. Nemôžem zabudnúť ani na veľmi profesionálny a ľudský prístup profesorky Alexandry Kolenovej, prednostky detskej onkológie, kam chodíme na kontroly, a aj ďalších lekárov.

A ako sa to s Emou vyvíjalo ďalej?

Boli prázdniny a my sme sa snažili psychicky ju povzbudiť. Aj s mojím exmanželom, s ktorým mám výborné vzťahy, takže sme perfektne fungovali. A ona sa držala, bolo to fajn. Niekedy v auguste sa zlomila, pretože jej to celé došlo. Bola cez prázdniny izolovaná od spolužiakov, takže začala zápasit s úzkosťou zo strachu o život, pretože hneď v septembri sme mali ísť na ďalšiu kontrolu u lekára a potom každé tri mesiace. Vždy sme tam šli napäť, čo vlastne bude. Každé jedno MR vyšetrenie som tam bola s ňou, držala ju za ruku a snažila sa byť jej oporou, hoci vo vnútri som zápasila so strachom. Nevedeli sme, či to narástlo, či bude operácia, a do toho sa začal kolotoč návštev, ktorý som absolvovala.

Dostala som veľmi skoro pozvanie do dôležitých krajín ako napríklad Francúzsko či Nemecko, takže v júli to šlo jedno za druhým. Všetko bolo pre mňa nové. Pamätám si presun medzi prezidentom a premiérom jedného štátu a do toho riešim a povzbudzujem Emku, aby sa nebála, že to bude v poriadku. Nebolo jej dobre, bolela ju hlava a cítila sa zle. Snažila som sa jej pomôcť zvládnuť strach. Bola vtedy veľmi mladučká na to, aby sa konfrontovala s takými bytostnými otázkami.

**Zuzana Čaputová mieri na inauguráciu
15. júna 2019. V pozadí jej dcéry.**

PROFIMEDIA

Po tých trojmesačných kontrolách sme sa vlani dostali do bodu, že sa nádor nezmenil, nezmenšil, ale ani nenarástol. To je dobrá správa. A prvýkrát, pri poslednom meraní (*táto časť rozhovoru prebiehala v auguste 2022, pozn. autora*) nám dali kontrolu až po roku. Na ďalší test ideme v októbri.

Je to pre ňu veľmi náročná situácia a k tomu, pretože je moja dcéra, je atakovaná ponížujúcimi verbálnymi útokmi. Emka je veľmi hlboký a zrelý človek, a bola ním ešte predtým, než sa to všetko odohralo. V Českom rozhlase sa ma pýtali, kto je pre mňa hrdina. Ja som myslela na ňu. Ale vtedy som to zovšeobecnila, že je to každý človek, ktorý sa dokáže hrdinsky popasovať s nejakým ťažkým bremenom, ktoré od života dostane. Ona vtedy šla študovať na strednú školu, ktorá je ťažká, bilingválna, a ešte s tým verejným hejtom za chrbtom – a ona to dáva.

Keď ste na začiatku a riešite toľko vecí naraz, máte hneď okolo seba tím, ktorému môžete otvorene povedať, čo zažívate?

Moje najbližšie okolie to vedelo, to sa nedalo skrývať. Veronika Gulášová, moja osobná tajomníčka, ma sprevádzala už v čase kampane. Poznajú môj program, dievčatá v mojom tíme sa stali tak trochu mojimi kamarátkami, niekedy aj medzi vekom mojich dcér a mojím. Takže ony a moji najbližší kolegovia to vedeli. Pred inauguráciou sme mali veľmi striktný program a ja som zrazu na deň vypadla, pretože sme boli na detskej onkológii, takže sa to nedalo utajiť. Spolupracovníčky mi tiež vraveli, že nie je dôvod prezidentovanie zabaliť. Mali pravdu, úplne iný príbeh by to bol, ak by bola Emka hospitalizovaná.